

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 7 februarie 2008

în Cauza Reuniunea de Ajutor pentru Înzmormântare Fratelia împotriva României

(Cererea nr. 35803/03)

Strasbourg

Definitivă la 07.05.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Reuniunea de Ajutor pentru Înzmormântare Fratelia împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Boštjan M. Zupančič, președinte,

Corneliu Bîrsan,

Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
David Thór Björgvinsson,
Ineta Ziemele,
Isabelle Berro-Lefèvre, judecători,
și Santiago Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 17 ianuarie 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 35803/03, introdusă împotriva României de o asociație cu sediul în acest stat, Reuniunea de Ajutor pentru Înzmormântare Fratelia (*reclamanta*), care a sesizat Curtea la data de 25 septembrie 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de președintele său, domnul David Dumitru, de vice președintele său, domnul Horia Musta și de contabilul său șef, doamna Ileana Popescu. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 2 martie 2006, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta este o asociație fără scop lucrativ, constituită în 1875 și având sediul în str. Intrarea Castanilor nr. 2, în Timișoara.

5. În 1950, în temeiul decretului nr. 92/1950, imobilul reclamantei situat în Timișoara la nr. 46 în strada Iuliu Maniu, format dintr-o casă cu 24 de apartamente și din terenul aferent, a făcut obiectul unei naționalizări.

A. Prima acțiune în revendicare

6. La 7 aprilie 1994, în urma unei acțiuni în revendicare imobiliară, reclamanta a obținut o hotărâre judecătorească definitivă care a constatat ilegalitatea naționalizării și a dispus ca autoritățile să-i restituie imobilul.

7. La 6 februarie 1995, în aplicarea hotărârii menționate anterior, reclamanta și-a înscris dreptul de proprietate în cartea funciară.

8. Cu toate acestea, la 10 ianuarie 1997, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare al procurorului general introdus împotriva deciziei din 7 aprilie 1994 și a casat-o, considerând că instanțele își depășiseră competența examinând legalitatea aplicării decretului nr. 92/1950.

B. A doua acțiune în revendicare și în anulare a unor contracte de vânzare

9. La 31 iulie 1997 reclamanta a sesizat instanțele cu o acțiune privind constatarea caracterului ilegal al naționalizării imobilului în litigiu și anularea contractelor prin care statul a vândut doisprezece apartamente din imobil chiriașilor care locuiau în ele.

10. Printr-o sentință din 30 octombrie 2001, Judecătoria Timișoara a constatat ilegalitatea naționalizării imobilului. Ea a dispus și rectificarea cărții funciare în sensul

înscriserii dreptului de proprietate al reclamantei asupra a douăsprezece apartamente care nu fuseseră vândute de către stat. În schimb, instanța a refuzat să anuleze contractele prin care statul vânduse chiriașilor celelalte douăsprezece apartamente ale imobilului (apartamentele nr. 1, 2, 3, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 16 și 20) pe motiv că chiriașii erau cumpărători de bună credință. Instanța nu a acordat nicio despăgubire reclamantei.

11. Sentința citată anterior a fost confirmată în ultimă instanță de Curtea de Apel Timișoara la 28 martie 2003.

12. La 18 martie 2004, la cererea reclamantei, procurorul general al României a înaintat un recurs în anulare împotriva sentinței Judecătoriei Timișoara din 30 octombrie 2001. Printr-o decizie din 8 martie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul în anulare, confirmând astfel sentința pronunțată în primă instanță.

C. Cerere de restituire în temeiul Legii nr. 10/2001

13. În 2001, în temeiul Legii nr. 10/2001, reclamanta a depus la Primăria Timișoara o cerere de restituire a celor douăsprezece apartamente ale casei situate în str. Iuliu Maniu nr. 46 din Timișoara, al căror proprietar era încă statul.

14. Printr-o scrisoare din 21 decembrie 2006 reclamanta a informat Curtea că își retrăsese cererea pe baza deciziei Curții de Apel Timișoara din 28 martie 2003, care dispunea restituirea apartamentelor respective.

II. DREPTUL ȘI PRACTICILE INTERNE PERTINENTE

15. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în Hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([GC], nr. 28342/95, CEDH 1999-VII, pag. 250-256, paragrafele 31-33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, CEDH

2005-VII, paragrafele 19-26) și *Păduraru împotriva României* (nr. 63252/00, paragrafele 38-53, 1 decembrie 2005).

16. Legea nr. 10/2001 din 14 februarie 2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv de către stat între 6 martie 1945 și 22 decembrie 1989 a fost modificată prin Legea nr. 247 publicată în Monitorul Oficial din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire permițând beneficiarilor să aleagă între o compensație sub formă de bunuri și servicii și o compensație sub formă de despăgubire bănească echivalentă cu valoarea de piață a bunului ce nu poate fi restituit în natură în momentul acordării sumei.

17. Dispozițiile pertinente ale Legii nr. 10/2001 (republicată) modificate prin Legea nr. 247/2005 prevăd următoarele:

Articolul 1

“1. Imobilele preluate în mod abuziv de stat, (...) în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi.

2. În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii (...), cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv

(...).”

Articolul 10

“1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent.

(...)

8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului.

9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.”

Articolul 20

“1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...) persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre

valoarea încasată, actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului.

(...)”

18. Articolele 13 și 16 din titlul VII al Legii nr. 246/2005, de asemenea pertinente în prezenta cauză, prevăd următoarele:

Articolul 13

"1) Pentru analiza și stabilirea cuantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi, se constituie în subordinea Cancelariei Primului Ministru, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor (...)"

Articolul 16

"1) Deciziile emise de entitățile învestite cu soluționarea notificărilor în care s-au consemnat sume care urmează a se acorda ca despăgubire (...) se predau Secretariatului Comisiei Centrale nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) Cererile de retrocedare formulate potrivit prevederilor Legii nr. 10/2001 (...) care nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale (...) în termen de 10 de zile de la data adoptării deciziilor autorităților competente să restituie bunul.

5) Secretariatul Comisiei Centrale va proceda la centralizarea dosarelor prevăzute la alin. (1) și (2), în care, în mod întemeiat cererea de restituire în natură a fost respinsă,

după care acestea vor fi transmise evaluatorului sau societății de avluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare.

6) (...) Evaluatorul sau societatea de evaluatori desemnată va efectua procedura de specialitate și va întocmi raportul de evaluare pe care îl va transmite Comisiei Centrale. Acest raport va conține cunatumul despăgubirilor în limita cărora vor fi acordate titlurile de despăgubire.

7) În baza raportului de evaluare Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare."

19. Funcționarea societății pe acțiuni *Proprietatea* este descrisă în cauza *Radu împotriva României* (nr. 13309/03, paragrafele 18-20, 20 iulie 2006).

20. Legea nr. 247/2005 a fost modificată prin ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial din 29 iunie 2007 privind accelerarea procedurii de despăgubire pentru imobilele preluate abuziv de către stat.

Potrivit art. 18¹ din Titlul I al ordonanței, atunci când Comisia centrală a decis acordarea de despăgubiri al căror quantum nu depășește 500.000 lei noi românești (RON), beneficiarii pot opta între acțiuni ale *Proprietatea* și acordarea de despăgubiri bănești. Pentru sumele ce depășesc 500.000 RON interesații pot cere despăgubiri bănești la nivelul sumei de 500.000 RON și li se vor acorda acțiunii ale *Proprietatea* pentru restul.

Potrivit art. 7 din titlul II al ordonanței, în termen de șase luni de la data intrării în vigoare a ordonanței, Guvernul va trebui să stabilească regulile de desemnare a societății de investiții a *Proprietatea*.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1

21. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1, reclamanta se plânde că a suferit o atingere adusă dreptului său la respectarea bunurilor sale din cauza deciziilor instanțelor interne care, deși au constatat ilegalitatea naționalizării și lipsa titlului valabil al statului asupra imobilului în chestiune, au confirmat vânzarea de către stat a celor douăsprezece apartamente ale acestui imobil. [Articolul 1](#) din Protocolul nr. 1 prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

22. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

23. Guvernul nu contestă existența unei ingerințe în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale.

24. În al doilea rând, Guvernul estimează că reclamanta ar fi putut obține o despăgubire în temeiul legii nr. 10/2001 modificată de legea nr. 247/2005, ceea ce corespunde cerințelor art. 1 din Protocolul nr. 1. El consideră că în situații complexe ca

cele ale speței, în care dispozițiile legislative au un impact economic asupra întregii țări, autoritățile naționale trebuie să beneficieze de o putere discreționară nu numai pentru a alege măsurile vizând garantarea respectării drepturilor patrimoniale, ci și pentru a avea timpul necesar punerii lor în aplicare. El expune că ultima reformă în materie, și anume legea nr. 247/2005, prevede principiul acordării despăgubirilor echitabile și neplafonate, stabilite printr-o decizie a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize și accelerează procedura restituirii sau despăgubirii. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea de face prin emiterea de titluri de participație la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*) la nivelul valorii bunului stabilită prin expertiză. În opinia Guvernului, noul mecanism constituit prin legea nr. 247/2005 asigură o despăgubire efectivă, conformă cu cerințele Convenției.

25. Guvernul consideră că o eventuală întârziere în acordarea unei despăgubiri, în contextul unei despăgubiri neplafonate, nu întrerupe echilibrul just de păstrat între protejarea proprietății indivizilor și cerințele de interes general și nu obligă reclamanta să suporte o sarcină excesivă.

26. Reclamanta menționează că autoritățile i-au vândut bunurile pe care statul și le-a însușit în mod abuziv, în ciuda demersurilor sale în vederea restituirii lor.

27. Curtea constată că reclamanta se află în posesia unei hotărâri judecătorești definitivă și irevocabilă care dispune ca autoritățile să-i restituie bunului în litigiu. Așa cum Curtea a constatat deja (a se vedea cauza *Străin* citată anterior, paragraful 38) existența dreptului său de proprietate în baza respectivei hotărâri judecătorești definitive nu era condiționată de alte formalități.

28. Curtea amintește că a hotărât deja că vânzarea de către stat a unui bun al altuia unor terți de bună credință, chiar și atunci când este anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altuia, reprezintă o privare de bun. O asemenea privare, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, este contrară [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 (*Străin* citat anterior, paragrafele 39, 43 și 59).

29. În plus, în cauza *Păduraru* citată anterior, Curtea a constatat că statul încălcase obligația de a reacționa în timp util și coerent în fața chestiunii de interes general pe care o constituie restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în baza decretelor de naționalizare. Ea a considerat de asemenea că incertitudinea generală astfel creată s-a repercutat asupra reclamantului, care s-a aflat în imposibilitatea de a recupera ansamblul bunului său în condițiile în care dispunea de o decizie definitivă care condamna statul să i-l restituie (*Păduraru*, citată anterior, paragraful 112).

30. În speță, Curtea nu are niciun motiv ca să se îndepărteze de cauzele citate anterior, situația de fapt fiind vizibil aceeași. Ea constată că vânzarea de către stat a bunurilor reclamantei în temeiul Legii nr. 12/1995, care nu permitea totuși vânzarea bunurilor naționalizate ilegal, împiedică - și astăzi - interesata să beneficieze de dreptul său de proprietate recunoscut de o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

31. În cazul în speță, presupunând că o eventuală cerere a reclamantei în temeiul Legii nr. 10/2001 ar fi admisă și ar putea conduce la acordarea unei despăgubiri, Curtea constată că *Proprietatea* nu funcționează în prezent într-un mod care să conducă la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamantei (a se vedea, printre altele, cauzele *Radu* citată anterior, *Gabriel împotriva României*, nr. 35951/02, paragraful 31, 8 martie 2007; *Săvulescu împotriva României*, nr. 1696/03, paragraful 30, 12 iulie 2007). În plus,

nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005 care o modifică nu iau în calcul prejudiciul suferit din cauza unei lipse prelungite a despăgubirii persoanelor care, la fel ca reclamanta, au fost private de bunurile lor (*Porteanu împotriva României*, nr. 4596/03, paragraful 34, 16 februarie 2006).

32. Prin urmare, Curtea consideră că faptul că reclamanta a fost privată de dreptul său de proprietate asupra apartamentelor sale, combinată cu lipsa totală a despăgubirii de circa patru ani, a făcut-o să sufere o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor lor garantat de [articolul 1](#) din Protocolul nr. 1.

33. Prin urmare această dispoziție s-a încălcat în speță.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 din Convenție

34. În observațiile sale din 22 mai 2007 reclamanta invocă o încălcare a art. 6 din Convenție fără a susține această plângere în vreun fel. Prin urmare, Curtea consideră că acest capăt de cerere este în mod manifest neîntemeiată și o respinge în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

35. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

36. Reclamanta cere, cu titlu de prejudiciu material, suma de 1.089.400 euro, reprezentând valoarea actuală a celor douăsprezece apartamente și a terenului aferent

(522.239 euro pentru apartamente și 567.174 euro pentru terenul aferent), așa cum s-a stabilit în urma unei expertize tehnice imobiliare. Reclamanta cere de asemenea plata chiriilor neîncasate pentru apartamentele nerestituite, pe care o estimează la 200 euro pe lună începând cu 1 mai 1950, adică un total de 136.000 euro la zi.

37. În final reclamanta cere 109.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pentru daunele provocate, pe de o parte, de micșorarea numărului de adeziuni din cauza schimbării mentalităților și crizei economice actuale și, pe de altă parte, de defăimarea sa în cadrul celei de-a doua acțiuni în revendicare și în anulare a unor contracte de vânzare când părțile pârâte și statul au invocat lipsa calității reclamantei de a intenta acțiune.

38. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul prezintă un raport de expertiză (aviz) care estimează valoarea de piață totală a celor douăsprezece apartamente în cauză la 316.363 euro. În schimb, în privința cererii întemeiată pe nebeneficiere, cere respingerea sa, făcând trimitere la jurisprudența Curții asupra acestui lucru. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră în primul rând că nu există o legătură de cauzalitate între prejudiciul moral invocat și pretinsa încălcare a Convenției. El invocă de asemenea că un eventual prejudiciu moral ar fi suficient compensat de o constatare a încălcării. În subsidiar, Guvernul consideră că pretențiile reclamantei sunt excesive.

39. Curtea amintește că a concluzionat că s-a încălcat articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție datorită vânzării de către stat a apartamentelor reclamantei, combinată cu lipsa unei despăgubiri suficiente.

40. În ceea ce privește prejudiciul material, Curtea decide că Guvernul va trebui să plătească reclamantei o sumă corespunzătoare valorii actuale a celor douăsprezece apartamente, inclusiv terenul aferent.

În acest sens, ținând cont de expertizele tehnice prezentate de părți și de informațiile de care dispune asupra prețurilor pieței imobiliare locale, Curtea consideră că valoarea de piață actuală a celor douăsprezece apartamente este de 600.000 euro.

41. În privința sumelor cerute cu titlu de lipsa beneficierii de apartamente, calculate în funcție de prețurile de închiriere a bunurilor, Curtea nu ar putea alocă vreo sumă cu acest titlu, ținând cont, pe de o parte, de faptul că a dispus plata unei sume reprezentând valoarea de piață a apartamentelor și terenului aferent în temeiul art. 41 din Convenție și, pe de altă parte, de faptul că acordarea unei sume cu acest titlu ar avea în cazul în speță un caracter speculativ, posibilitatea și randamentul unei locuințe depinzând de mai multe variabile. Cu toate acestea, ea va ține cont de privarea de proprietate suferită de reclamantă cu prilejul reparației prejudiciului moral (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Androne împotriva României*, nr. 54062/00, paragraful 70, 22 decembrie 2004).

42. În ceea ce privește prejudiciul moral, Curtea estimează că situația în litigiu a putut provoca reclamantei o stare de incertitudine care nu poate fi compensată de constatarea încălcării. Ea consideră că suma de 2.000 euro reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamantă.

B. Costuri și cheltuieli

43. Reclamanta cere de asemenea 14.200 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și a Curții. Suma prezentată de reclamantă reprezintă retribuiția anuală de 4.684 RON alocată domnului Horia Musta, jurist al asociației, pe o perioadă de zece ani. Reclamanta prezintă un certificat ce conține suma retribuiției citată anterior pentru anul 2006.

44. Guvernul atrage atenția că reclamanta nu a prezentat niciun document care să dovedească faptul că retribuiția acordată domnului Horia Musta, care de altfel este vice-președintele asociației și deci un membru al acesteia, a fost plătită pentru procesele interne ce fac obiectul prezentei cereri sau pentru procesul înaintea Curții.

45. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cauză Curtea consideră că reclamanta a suportat obligatoriu plata unor cheltuieli în timpul procesului intern și al celui înaintea ei. Ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate anterior, Curtea consideră rezonabilă suma de 1.000 euro pentru toate cheltuielile reunite și o acordă reclamantei.

C. Majorări de întârziere

46. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capătului de cerere întemeiat pe articolul 1 din Protocolul nr.1 și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, sumele următoare :

- i. 600.000 euro (șase sute de mii de euro) pentru prejudiciul material;*
- ii. 2.000 euro (două mii de euro) pentru prejudiciul moral ;*
- iii. 1.000 euro (una mie euro) pentru costuri și cheltuieli ;*
- iv. orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit pentru sumele respective ;*

b) că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua plății;

c) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

4. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 7 februarie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupancic,

președinte

Santiago Quesada,

Grefier

